

udi, začeli so prigovarjati ne zapisane, tako da jih je še tisti popoldan pristopilo 30, in dosegli smo lepo število 122, takošnjega ni bilo, odkar so pri nas nepozabljivi č. g. Valentin Stiplovšek, sedaj župnik v Ločah, službovali. Č. g. dekan so v nedeljo, dne 4. sušca, ko so že poprej, kot poverjenik ude družbi v Celovec odposlali, veselo novico oznanili, koliko udov bode štela naša fara v prihodnje, smo se res čudili a še bolj veselili. Djali so: To je čast za faro! Ali čast gre še posebno onim, ki si to družbo razširjati prizadevajo. Toraj kličem: Čast, komur čast!

S Ptuja. (Dij. kuhinja) Dijaška kuhinja v samostanu č. gg. oo. minoritov na Ptuji je meseca marcija t. l. ubogim dijakom 558 obedov à 15 kr. podarila ter v ta namen 83 fl. 70 kr. potrošila. Od 17. septembra l. l. je že razdelila 3619 obedov, izdala pa 551 fl. 85 kr. Z nova so nastopni častiti in častni p. n. gospodje v blagi namen milodare poslati blagovolili: Slav. posojilnica Makolska 20 fl., gosp. Venedig Vilib., župnik Središki, 3 fl., g. F. R., umirovljen duhovnik pri sv. Lovrenci v slov. gor. 2 fl., g. Kukovec Jože, žup. pri sv. Andražu v slov. gor. 5 fl.; g. Kosér J. veleposestnik pri sv. Lovrenci v slov. gor. 1 fl. „neimenovan“ 1 fl., g. Sever Jože, žup. v Zavodjem 5 fl., g. Slekovec Mat., žup. pri sv. Marku niže Ptuja, 5 fl., g. o. Šterbak Jan., min. kaplan na Dunaji, 5 fl. S Ptuja: g. dr. Ploj Jakob, odv., 4 fl. 65 kr., g. Klobučar Ant., c. kr. sod. prist. 2 fl. 25 kr., g. Kunstek Luka, prof. 2 fl., g. Železinger Fran, prof. 2 fl., g. Čilenšek Mart., prof. 1 fl. 20 kr., g. Majcen Ferdo, veroučitelj, 1 fl. 5 kr., g. Hirtl Fran, benef. 1 fl. 5 kr., g. Spindler Ant., c. kr. kancelist 1 fl. — Vsem velikodušnim dariteljem in prijateljem uboge gimnazijske mladeži izrekamo prischno zahvalo in stoterni „Bog plati!“ Prosimo zopet za znano darežljivost slovenskih rodoljubov, ker je jel zaklad tako usihati, da ne bode nikakor zadoštoval za tekoče šolsko leto, ako mu ne priskočijo v pravem času novi dobrotniki. Nadaljne milodare vsprejema č. g. o. Benko Hrtiš, guardijan na Ptuji.

Politični ogled.

Avstrijske dežele. Sedaj se je tudi še Nj. veličanstvo, cesarica povrnila domov in je torej vsa cesarska rodbina na Dunaji, cesarjevič in cesaričinja pa sta pri Dunaji, v Laxenburgu. — Razprava v drž. proračunu vleče se v drž. zboru na dolgo in je še le pri naučnem ministerstvu. Iz ultranemške strani je baron Dumreicher prijel g. ministra trdo, češ, da zatira nemštvo v obrtnih šolah, dr. Rieger pa mu je sicer odločno, vendar pa rahlo povedal, da g. minister nima zaupanja pri večini drž.

zboru. Minister dr. pl. Gautsch je odgovoril, da dela samo na korist države in da ne zatira nobenega naroda, njemu je pač prva postava blagor države. Mogoče je sedaj, da odstopi in more biti z njim vred celo ministerstvo, vsaj govornica je taka. — Na nemškem Štajarskem je izmed 1005 občin jih 715 prosilo za versko šolo. — V Grafendorfu je knez Lichtenstein bil na belo nedeljo pri občnem zboru kat. polit. društva ter je v lepem govoru razlagal, kaj da pomenja njegov načrt šolske postave in zakaj se toliko upije od neke strani zoper njega. Mi bi želeli, da beró tudi pri nas tisti, ki so zoper njegovo postavo, ta njegov govor in menimo, da bi potlej utihnili. — Na Koroškem se izgovarja vlada, da nima slov. mož in ji torej ni mogoče slov. uradovanje. No pri nekaj bolji volji bi pač tacih mož že našla. — V Guštanji se snuje podružnica sv. Cirila in Metoda. Dobro, da se tudi tukaj začinja gibati slov. ljudstvo. — Dež. predsednik, baron Winkler, je odpotoval na Dunaj in to, kakor je podoba, iz političnih vzrokov. — Predsednik „Slov. matice“ je zopet g. prof. Jos. Marn. — Osepnice so ponehale v Ljubljani, tudi v okolici mesta jih ni več. — Rateče na Gorenjskem so do dobre četrtinke zgorele. Ogenj je nastal v noči in so se ljudje le z veliko silo oteli, vendar pa so si še tudi živino rešili. — Slov. čitalnica v Gorici je imela zadnjo nedeljo svojo 25letnico, bile so tudi druge čitalnice na Primorskem poslale svoje zastopnike na veselico svoje starše sestre. — V Števerjanu so si omladili svoje vinarsko in sadjarsko društvo; dobro bode, če se ga bodo slov. vinorejci tamošnjih krajev trdno prijeli. — V Trstu bode dne 24. junija velika „regata“ v tamošnjem pristanišči. Vdeležijo se je skorej vse večje avstrijske ladije. — Bankir Zoldano je v Trstu osleparil ljudi, ki so mu svoj denar zaupali, za 20.000 gld. Sedaj so ga sicer deli pod ključ, toda denarja niso nič našli pri njem. — Hrvaški ban, grof Khuen-Fejervary odšel je iz Zagreba v Pešto, najbrž za to, da se podučí, kako naj postopa v dež. zboru, v tem se boji, da ne bode šlo vse gladko, po volji madjarske vlade. — V pristanišče v Reki je bilo prišlo lani 762 jadernic in 186 parnikov. To pristanišče šteje Ogersko za svoje in ga postavlja kaj rado nad tisto v Trstu. — Postavo gledé rezervistov je vzprejel tudi ogerski drž. zbor brez vse premembe ter je ona sedaj že toliko, kolikor gotova. — Med avstrijsko in ogersko vlado vrši se posvetovanje, kako se naj odpravi razvada prepovedanih loterij. Stvar zadeva najbolj jude in le-ti niso za to, da jih vžene kdo kar tako, na lehkem. Treba bode vladi krepke roke.

Vunanje države. Sv. oče in ruski car želita se sporazumeti gledé kat. cerkve v Rusiji, toda v tem je bojda toliko težav, da bode težko kaj iz tega „sporazumljevanja“. — Ita-

lija je sklenila novo trgovinsko pogodbo s Španijo. Ona je gotovo na korist Italiji, kajti so jo malo, da ne enoglasno vzprejeli v drž. zboru v Rimu. — V torek dne 1. maja bile so pri Rimu vojaške poskušnje z necim novim strelivom. Ena tacih pušic pa je razletela ter je ranila kraljeviča in nekaj častnikov, toda rane niso nevarne. — Predsednik francoske republike, Sadi-Carnot, potuje sedaj po zapadnih mestih in kakor se hvali, vzprejema ga ljudstvo jako prisrčno. — General Boulanger javlja, da on ni za vojsko in da se mu po krivem vriva tako mišljenje, ki se ne strinja s koristjo republike, kateri je še mirú potreba. Predsednika pa misli, da republiki ni treba. — V anglijskej drž. zbornici je padel predlog, naj velja postava gledé občin tudi na Irskem. To bi človek mislil, da je naravno, toda vlada je odločno bila zoper njega. — V Bruselu, glavnem mestu Belgije, je bila te dni grda rabuka pri poroki princa Croy-Dülmena, Dijaki, najbrž jih je kdo naščul, so se postavili pred cerkvo, ter so mlada zaročenca vzprejeli z divjim krikom. — Zdravje nemškega cesarja je stalo, kakor je bilo, — slabo, toda nevarno ni še preveč, kakor se zatrjuje. Mi ne damo veliko na to zatrjevanje a želimo, da bi bilo v resnici tako, kakor se zatrjuje. — Grof Herbert Bismarek, najstarši sin kneza Bismarcka, postal je drž. minister in je torej vidno, da še je stari Bismarek vedno v veliki moči. — Listi, ki so glasila Bismarcka, pišejo v novem času sopet srdito zoper Rusijo a ne ve se, kaj da s tem namerava Bismarek. Ali hoče mož v resnici vojsko na silo? — Nekam čudno je to, da se kaže sedaj Rusija Avstriji prijazno in v Rusiji gre glas, da pride k malu do popolnega sporazumljenja med tema državama. — Nemirov v Rumuniji je bojda kriva Rusija, vsaj trdi se, da je v vrsti zaprtih hujskalcev tudi nekaj ruskih mož. Ni nemogoče. — Princ Ferdinand Koburški, sedaj knez bolgarski, potuje po severnih krajih Bolgarije in se pravi, da ga ljudstvo vzprejema dostojno, na nekaterih krajih celo z navdušenjem. — Major Popov stopi k malu pred sodbo ter ni upanja, da ga ta spozna nekrivim. Vse kaže, da je v resnici precej drž. denarja spravil ali že v svoj ali pa v žepe svojih privržencev. — Srbija ima, skorej čez noč, novo ministerstvo, na čelu mu je Kristič, ki je že poprej bil minister, on je prijazen Avstriji. — Turčija dela velike vojaške priprave na srbskih in bolgarskih mejah. — V Make-doniji so nemiri zoper Turčijo in le-ta piše jih Grčiji na rovaš. Vsled tega se gledate te dve državi precej pisano, to pa že ni več novo. — Ital. vojaki, velika večina, pridejo še v tem meseci nazaj od obalov Rdečega morja, tudi kralj abesinski se pomika nazaj in je tako vsaj za čas ondi mir.

Za poduk in kratek čas.

Zlatomešnik sv. oče Leon XIII. in slov. rimski romarji.

(Dalje.)

Okoli poldneva smo bili že v Ljubljani, kjer se nam je pridružilo kakih 100 kranjskih romarjev. Na čelu jim je bil prečastni vladika dr. Missia. Slišal sem, kako je nek visok uradnik na kolodvoru očitno knezoškofa prosil, da naj prinesó za njega in njegovo rodbino blagoslova sv. Očeta.

V Gorici je zopet več ko stó romarjev — Slovencev in Lahov — stopilo na voz. Zdaj se nam pa spači železni konj, rekoč: toliko ljudstva jaz sam ne morem več vleči. Tedaj pa dobimo tovariša, in oba sta zdaj z nami na jug kar letela.

Unkraj Nabrezine zagledamo morje. Pri oknih je bila glava pri glavi, ker mnogo romarjev morja še ni videlo. Mi pa, ki smo že morja vajeni, mirno obsedimo.

Po časih nastaja večer in tema in občudovali smo krasno ponočno južno nebo, katero je že toliko pesnikov navdušilo. Potem si vsak pripravi na vozu gnjezdo, kako se je pač dalo, in vsak v svoj kot riva glavo. Če si hotel kaj izvedeti od svojih tovarišev, nobeden ti ni več odgovoril, ampak vsi so začeli teže in teže dihati, kakor bi železnima konjema vleči pomagali. Vlak nas je tako lepo zibal, kakor bi nas v zibeli imel, in kmalu tudi meni mine zavest, da nisem več vedel, kje da sem.

Pri Benetkah smo drugokrat gledali morje, a potem smo se vozili daleko od morja, in še le, ko se prespim, smo v mestu Rimini zopet prileteli do morskih obalov.

Najhujše na potovanji je, da se zjutraj ne moreš umiti. Od petih do devetih smo se vozili tik morja, a nismo imeli toliko vode, da bi si človek malo zaspane oči izpral. Zato pa se je solnee tem lepše umilo, in ko je vzdigalo iz morja svoj zlato-svitli obraz in je pokazalo svojo debelo glavo iz kopeli, smo kar občudovali njegove dolge rumene lasé in smo se sramovali, da smo neumiti in brez glavnika.

Ribiči so mreže umivali. Bila je podoba, da so celo noč lovili, pa nič ulovili. Ribstvo je trd kruh, ribiči so do pojasa in do glave hodili po mrzli vodi. Ženke so na obalu sedele in so menda v svojih pleterkah zajutrek za ribiče hranile. Njihovi mali tolkači se že tudi daleč v morje upajo, in tako se rano pozna, kar meni mornar biti.

Ob devetih prisopihamo v Ankono. Mesto ima imenitno luko za italijansko brodovje. Luko bi človek mogel tudi imenovati „pribezališče ladij“. Toda mi iščemo drugo pribezališče in se tedaj ne vtegnemo v Ankoni muditi. Mi iščemo